

သုခမြိုင်မှ ချစ်သက်သေ

နွေရွက်လွှာ

"သုခမြိုင်မှ ချစ်သက်သေ"

ရုံးဆင်းချိန် အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်ကတည်းက နွေရွက်လွှာ ဖုန်းကို လက်ထဲက မချ။ မနက်ဖြန် အတွက် စိတ်တွေ လှုပ်ရှား နေမိသည်။ မောင်က ရန်ကုန်က၊ ရွက်လွှာရှိသည့် မန္တလေးသို့ လာမည် ဖြစ်၍ ခရီးမထွက် ဖူးသည့် မောင့်အတွက် အဆင်မပြေမှာ စိုးရိမ်နေမိသည်။ အသက်အရွယ် အားဖြင့် ငယ်လွန်းသည့် မောင်နှင့် ချစ်ကြိုး သွယ်မိသည့် ရွက်လွှာတစ်ယောက် မောင် ကားပေါ်ရောက်ပြီ ဆိုမှ စိတ်အေး ရတော့သည်။

"ကားမူးနေတယ် ... "

"ဟုတ်လား ... စောစောအိပ်နော်။ မနက်ကျ လာကြိုမယ်"

"အင်း ... လမ်းမှာ ကားနားရင် phဆက် လိုက်မယ်နော်"

"အင်း လိုင်းပိတ်ပြီး အိပ်တော့ ..."

နွေရွက်လွှာ တစ်ချက်ပြီးကာ ဖုန်းကို လိုင်းပိတ်ပြီး ဘေးမှာ ချထားလိုက်သည်။ ဖုန်းက Silent ဖြစ်နေလို့ မဖြစ် ... မောင် ဖုန်းဆက်လျှင် မနီးမှာ စိုးရိမ်မိသည်။ ချစ်သူနှစ်ဦး ဆုံကြဖို့ မျှော်လင့်ထားတဲ့ အချိန်ကာလ တစ်ခုကို ရောက်ရှိလာ၍ ပျော်မဆုံး။ မောင်နဲ့ နွေရွက်လွှာသည် Onlineလိုင်း ပေါ်မှာ စတင် ခင်မင် ရင်းနှီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ နွေရွက်လွှာ အလုပ်ကိစ္စ တစ်ခုနှင့် ရန်ကုန်ရောက်ရင်း အပြင်မှာ လူချင်း ဆုံခဲ့ကြ

ခြင်း ဖြစ်သည် ။ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်ရှည်ရှည်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် ပိရိသေသပ်သော နှုတ်ခမ်း၊ ဆွဲဆောင်မှု ရှိသော ကိုယ်ဟန်နှင့် မောင့်ကို နွေရွက်လွှာ မြင်မြင်ချင်း ရင်ခုန်မိခဲ့သည် ။ အဆိုးရွားဆုံးက စူးရှသော မျက်လုံးတစ်စုံနှင့် မောင့်ရဲ့ အကြည့်တွေ။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပြင်မှာ ဆုံဖူးပေမယ့် ချစ်သူအဖြစ် ပြန်လည် ဆုံတွေ့ရမည့် ခံစားချက်တို့ က ရွက်လွှာ ရင်ကို လှုပ်ခတ်စေသည် ။ ဒီည အိပ်ပျော် ပါတော့မလား။ ရွက်လွှာ အတွေးတွေနဲ့ ဟိုလိုမ့် ဒီလိုမ့် လိမ့်နေမိတော့သည် ။ အချိန်တစ်ခု ကြာလျှင် မောင့်ဆီက ဖုန်းဝင် လာခဲ့တော့သည် ။

"ချစ်ဆုံး ကားနားပြီ၊ လိုင်းပေါ်တက်ခဲ့ ... "

"အင်း ... "

မောင်က ပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်းနှင့် ချစ်စရာ ကောင်းသော ရွက်လွှာကို တစ်ခါတလေ ဝက်ပေါက်လို့ ချစ်စနိုးနဲ့ ခေါ်တတ်သေးသည် ။ ရွက်လွှာ လိုင်းပေါ်တက်သည် နှင့် မောင်က ရောက်သည့် နေရာကို ဓာတ်ပုံလေး တစ်ပုံပို့သည် ။ ရွက်လွှာ ... မောင်နဲ့ တွေ့ရတော့မှာ ပါလား။ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်း တို့ က ရင်ထဲ မသိမသာ တိုးဝင်လာသည် ။ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသ ရောက်ပါစေ ရွက်လွှာရှိတဲ့ နေရာ မရောက်ရောက်အောင် မောင်လာ ခဲ့ပါမည်တဲ့ ။

မောင်လိုင်းပေါ် ဆင်းသွားသည့် အချိန် ရွက်လွှာ မနက်ဖြန် အတွက် အားယူဖို့ မျက်လုံးတွေ မှတ်လိုက်ရင်း ... တစ်ကမ္ဘာလုံး ကပ်ရောဂါ ကျရောက်နေချိန် ရွက်လွှာဆီ မရောက် ရောက်အောင် လာခဲ့မည် ဆိုသော မောင့်ရဲ့ စကားတွေကိုသာ နားထဲ ကြားယောင် နေမိတော့သည် ။ အချစ်ရဲ့ စွမ်းအားတွေ ကြီးမားလာရင် မီးပင်လယ်တွေတောင် ဖြတ်

မယ် ဆိုတဲ့ စကားက တကယ်ပဲ ဖြစ် လာလေ သလား။ ရွက်လွှာလေ
မောင်နဲ့ နီးစပ်ချင်ပြီ ... ။

မနက်၅နာရီ ထိုးသည် နှင့် ရွက်လွှာ ဖုန်းအားသွင်းပြီး ရေချိုးခန်းသို့
ဝင်ခဲ့သည် ။ မနက်၆နာရီ လောက်ဆို ရန်ကုန်ကား မန်းလေးသို့ ဆိုက်
တော့မည် ဖြစ်သည် ။ ရွက်လွှာ ရေချိုးပြီး ထွက်လာချိန်တွင် မောင် ခေါ်
ထားသော miss callများကို တွေ့ပြီး ရင်တွေ အတိုင်းအဆ မသိ ရင်ခုန်
သွားသည် ။ ဖုန်းcontact တစ်ခုကို ချက်ချင်း ကောက်ခေါ်လိုက်ပြီး ...

"မောင် ... ရောက်ခါနီးပြီလား ... "

"ရောက်နေပြီ။ ဖုန်းမကိုင်ဘူး။ ဘာလုပ်နေမှန်း မသိဘူး ဝက်စုတ် ...
"

ရွက်လွှာ သိနေပါပြီ။ မောင် စိတ်ဆိုးတော့မည် ဆိုတာ ... ။

"မမ ရေချိုးနေလို့ မောင်ရဲ့ ။ မရောက်သေးဘူး ထင်လို့ ခဏစောင့်
နော် ချက်ချင်း လာခဲ့မယ် ... "

"ပြီးရော ... "

ဆိုပြီး ဖုန်းချသွားလျှင် ရွက်လွှာ တစ်ယောက် ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း
မသိ။ ထုတ်ထားသည့် အဝတ်အစား မြန်မြန်ဝတ်ကာ မိတ်ကပ် အောက်
ခံလေး လိမ်းပြီး ရွှေပြည်နန်းဘူး ကိုင်ကာ အထဲဝင် အပြင်ထွက် လုပ်
နေမိတော့သည် ။

"ရွက်လွှာ ... သနပ်ခါးဘူးကြီး ကိုင်ပြီး ဟိုပြေး ဒီပြေးနဲ့ ။ ဘာဖြစ် နေတာလဲ ... "

"ညီမလေး ကောင်လေး ရောက်နေပြီတဲ့ မမ။ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး မရယ် ... မြန်ချင်ပါတယ် ဆိုမှ ... "

ရွက်လွှာကို ကြည့်ပြီး အခန်းဖော် အစ်မက သက်ပြင်းချသည် ။ ပြီး လျှင် အိပ်ရာကနေ ထ လာပြီး ပစ္စည်းတချို့ကို အိတ်ထဲ ကူထည့်ပေး ကာ ...

"မကျန်လောက်တော့ဘူး ထင်တာပဲ၊ ရှင် ထုတ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထည့်ပေးထားတယ်။ ဖြည်းဖြည်းစီး သွားကြဦး မေမြို့ အတက်လမ်းက အန္တရာယ် များ တယ် ..."

"ဟုတ် မ။ ကျေးဇူးနော် ညီမလေး သွားပြီ ..."

ရွက်လွှာ ခြေနင်း ဖိနပ်လေးကို ခပ်သွက်သွက်လေး စီးပြီး အိတ်ကို လွယ်ကာ ဆိုင်ကယ်လေးနှင့် မောင် ရှိရာဆီသို့ ကပျာကယာလေး ထွက် ခဲ့သည် ။ အချစ်မှာ ဝေးခြင်း နီးခြင်း မရှိဘူး ... ရွက်လွှာ ငယ်ငယ်က နားထောင်ဖူးတဲ့ သီချင်းလေးလို လာချင်ရင် အနီးလေးတဲ့ ...။ ရွက်လွှာ လေ မောင့်ကို အရမ်း တွေ့ချင်တာပဲ မောင်ရယ် ...

ကားဝင်းထဲက မျက်နှာလေး စူပုပ်ပြီး ထွက်လာသည့် မောင့်ကို မြင် လျှင် ရွက်လွှာ ရယ်ချင်သွားသည် ။ ရွက်လွှာ မောင် ရှိတဲ့ နေရာသို့ ဆိုင် ကယ်လေး ရပ်လိုက်လျှင် ...

"လှည့်ပြန်တော့ မလို့ ။ ရန်ကုန်နဲ့ မန်းလေး မနီးလို့ ... ၊ တစ်နာရီ ကြာတယ် စောင့်နေရတာ ဘာတွေ လုပ်နေမှန်း မသိဘူး ဝက်စုတ် ... "

"ကဲပါ ။ မရောက်လောက်သေးဘူး ထင်လို့ ပါ မောင်ရဲ့ ၊ စိတ်မဆိုး နဲ့ တော့နော် ..."

မောင်နဲ့ အတူ ဆိုင်ကယ်လေး စီးကာ မေမြို့ကို တက်ခဲ့ကြသည် ။ တစ်ချက် တစ်ချက် မောင် ... ရွက်လွှာ ခါးလေးကို လာဖက်လျှင် ရင် တွေ ခုန်လာတော့သည် ။ တစ်ကမ္ဘာလုံး ရောဂါကပ်ဘေးကြောင့် လူသွားလူလာ သိပ်မရှိ၊ အချစ်စွမ်းအား ကြောင့် သာ နှစ်ယောက်သား ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ မေမြို့ ရောက်သည် နှင့် တည်းဖို့ နေရာ ရှာပြီး ခဏနား အဝတ်အစား လဲပြီး အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည် ။

ထမင်းဆိုင် ရှာသော်လည်း အကုန်လုံးက ဆိုင်တွင် စားခွင့်မရ။ ပါ ဆယ်ပဲ လက်ခံကြသည် ၊

"အန်တီ ... ကန်တော်ကြီးကို ဘယ်လမ်းက သွားရတာလဲဟင် ... "

ထိုအခါ အန်တီကြီးမှ ရွက်လွှာတို့ ၊ယောက်ကို သေချာကြည့်ပြီး ...

"သမီး ကန်တော်ကြီးတင် မဟုတ်ဘူး ။ မေမြို့မှာ ရှိသမျှ လည်ပတ် စရာ အကုန်ပိတ်တယ်။ သမီးတို့ တည်းတဲ့ ဆီသာ အေးဆေး ပြန်နားကြ ... "

"အော် ... ဟုတ် ..."

ရွက်လွှာ မောင့်ကို လှည့်ကြည့်မိသည် ။ မောင်က ဘယ်လို လုပ်မလဲ ဆိုတဲ့ အမူအရာနှင့် ကြည့်လျှင် ရွက်လွှာ ဆိုင်ကယ်နောက်ကို အမြန်တ က်ကာ ...

"ဆိုင်ကယ် လျှောက်စီးမယ်လေ မောင်ရဲ့ ။ ပန်းတွေနဲ့ ပုံလှလှလေး

တွေ မရိုက်ရပေမယ့် တခြား ရှုခင်းလှတဲ့ နေရာ ရောက်ရင် ဓာတ်ပုံ ဆင်း ရိုက်ကြမယ်လေ ..."

ဆိုလျှင် မောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။ မေမြို့ ရာသီဥတုကို မောင် အရမ်း နှစ်သက်ပုံ ရသည်။ ။ ရန်ကုန်မှာ ဆို အရမ်းပူတယ် မေမြို့က အေးချမ်းတယ်နော် ပြောပြရတာ အမော။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင် စိတ် ချမ်းသာလျှင် ရွက်လွှာ ပျော်သည်။ ။ တစ်နေရာ ရောက်လျှင် ဓာတ်ပုံ လေး ရိုက်လိုက် ဆိုင်ကယ်လေး စီးလိုက်နှင့် ပျော်ရွှင် နေမိတော့သည်။ ။

"မောင် ... ဆိုင်ကယ် ခဏ ရပ် ... ရပ် ..."

"ဘာလို့ လဲ ချစ်ဆုံး ..."

ရွက်လွှာ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းကာ အိုဟောင်းလှတဲ့ ဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ထားသည့် အိမ်အိုကြီး တစ်လုံးကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်သည်။ ။

"သုခမြိုင် စံအိမ်" တဲ့ ... ။

မောင်က ရွက်လွှာကို နားမလည်သလို ကြည့်လျှင် ...

"အဲအိမ်က သရဲခြောက်တယ် မောင်ရဲ့ ။ မေမြို့မှာ သရဲခြောက်တာ နာမည် အကြီးဆုံးပဲ ..."

မောင် ဆိုင်ကယ်ကို "သုခမြိုင် စံအိမ်" နားသို့ ကပ်ကာ ရပ်ပြီး အိမ် ကြီးကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်သည်။ ။ ရွက်လွှာ ph ကင်မရာလေးကို ထု တ်ပြီး ...

"မောင် ... ဆိုင်းဘုတ်နား ရပ်လိုက် ပုံလှလှလေး ရိုက်ပေးမယ်၊ အမှတ်တရပေါ့ ..."

စံအိမ်ကြီးကို နောက်ခံထားကာ မောင့်ကို အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံတွေ

ရိုက်ပေး နေမိသည်။ ။ မောင် ရုတ်တရက် ဆိုသလို ခြံဝန်း အတွင်းဘက် ဝင်လိုက်ကာ ပုံရိုက်ဖို့ ပိုစုံပေးလျှင် ရွက်လွှာစိတ်ထဲ အမျိုးအမည် မသိ တဲ့ ခံစားချက် တစ်ခုက တိုးဝင်လာသည်။ ။ မသိစိတ်က တစ်ခုခု ဖြစ်လာ တော့မယ် ဆိုတဲ့ ခံစားချက်မျိုး။

"မောင် အထဲမဝင် နဲ့ လေ။ ဝင်လို့ မရဘူး ... "

မောင် ရွက်လွှာကို ကြည့်ကာ စွဲမက်ဖို့ ကောင်းစွာ ဟက်ခနဲ တစ် ချက် ရယ်လိုက်သည်။ ။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ချစ်ဆုံးရဲ့ ။ မောင် ပုံကောင်းလေး ရချင်လိုပါ။ ပြီးရင် Fbမှာ တင်မယ် ချစ်ဆုံးကို tag တွဲလိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား ..."

"အင်း"

ခေါင်းသာ ညိတ်လိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျ။ စိတ်ထဲ ဘာကို စိုးရိမ်လို့ စိုးရိမ်မှန်း မသိ ဖြစ်နေမိသည်။ ။ မောင်က ...

"ချစ်ဆုံး ဆိုင်းဘုတ်နားသွား။ မောင် ပုံလှလှလေး ရိုက်ပေးမယ် ..."

ဆိုကာ phကို ယူလျှင် ...

"ရွက်လွှာ မရိုက်တော့ဘူး။ ရွက်လွှာ မေမြို့ကို ခဏ ခဏ ရောက်နေ ကျ နှစ်ယောက်အတူ ဆက်ဖီလေးပဲ ဆွဲလိုက်မယ်နော် ..."

ဆိုပြီး ၃၊ ၄ပုံလောက် မောင်နဲ့ အတူ ရိုက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

မောင်နဲ့ အတူ မြို့လေးအနှံ့ ဆိုင်ကယ်လေး စီးပြီး တည်းမည့် ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။ ။ ဘယ်သူ သိနိုင်မှာ လဲ ကံမကောင်းခြင်း နိမိတ် တွေ ဖြစ်လာတော့မယ် ဆိုတာ ...
